Lolland-Falsters

Social-Demokrat.

Lørdag den 16. April. | Frihed! Lighed! Broderskab! | 1910. — Nr. 87.

Militærlovene.

Delegationen forandrer Taktik.

Ved Finanslovens 3. Behandling i Folketinget før ca. 3 Uger siden havdede Delegationens Ordfører, Hr. Neergaard, med stor Styrke, at selv om det lykkedes Regeringen at skaffe sig et Flertal ved Valgene, som var Modstander af de vedtagne Forsvarslove, saa kunde Regeringen dog ikke uden at begaa Lovbrud undgaa at opføre de af Forsvarslovene flydende Udgifter, derunder ogsaa Udgifter til ny Befæstningsanlæg paa den Finanslov, som skulde forelægges til Oktober.

Man blev dog hurtig klar over, at denne Hr. Neergaards Paastand næppe vilde gøre sig ved Valgene, og derfor gjaldt det om at finde paa noget nyt nu til 3. Behandling af Tillægsbevillingsloven.

Opfindsomhed er imidlertid ikke Delegationens stærke Side og derfor kunde man ikke finde paa andet at bebrejde Regeringen end i Modsætning til Neergaard at hævde, at Regeringen ingensomhelst Forpligtelse havde til i Vinter at fortsætte med de Arbejder, Forsvarsvæsenet vedrørende, som J. C. Christensen inden sin Afgang havde planlagt.

For at faa Materiale til dette Angreb, havde Delegationen i Finansudvalget afkrævet Forsvarsministeren Oplysninger om, naar de forskellige ny Arbejder var bleven planlagte og paabegyndte, og det blev Enevold Sørensen, som fik det utaknemmelige Hverv at syre Skytset af mod Regeringen.

Allerhelst vilde man sikkert have undladt at bekræftige sig med Sagen, da man først havde faaet de forskellige Aktstykker i Hænde, men det gik ikke an, thi man maatte være klar over, at Regeringens Tilhængere vilde benytte det Materiale den her havde faaet i Hænde og saa var der ikke andet at gøre for Delegationen end gaa paa med krum Hals.

Enevold Sørensen maatte saa til at fortælle Tinget, at J. C. Christensen havde været saa forhippet paa at faa Forsvarslovene ført ud i Livet, at han ikke en Gang kunde vente til de var vedtagne med at træffe Forberedelse til deres hurtigst mulige Gennemførelse.

Forsvarslovene blev først færdige den 30. September i Fjor, men allerede den 20. September, altsaa 10 Dage før Lovenes Vedtagelse, udsendte J. C. Christensen en Skrivelse til 1. Generalkommando om snarest muligt at udarbejde Forslag til Tilvejebringelse af Øvelseslejr, Øvelsespladser, Skydebaner osv., hvortil ventedes bevilget 4¼ Mill. Kr. Han anmodede Generalkommandoen om ufortøvet, men „saa ubemærket som muligt" at undersøge de Pladser, som maatte egne sig til dette Brug og at fremskynde Arbejdet „mest muligt" for „at Lejren i saa stor Udstrækning som muligt kunne tages i Brug allerede i den kommende Sommer."

Denne Skrivelse udsendtes som sagt 10 Dage før Lovenes Vedtagelse, men da saa Forsvarslovene den 30. September var bleven underskreven af Kongen, udsendte J. C. Christensen samme Dag ikke mindre end 3 Skrivelser, i hvilke han gav de paagældende Militærledelser Ordre til snarest muligt at faa de Arbejder sat i Gang, som det nu var vedtaget skulde udføres. Ingeniørkorpset fik Ordre til at disponere over 5,420,000 Kr. til Paabegyndelse af Arbejder ved Søbefæstningen og saa nævnes Saltholmsklakforter, Charlottenlundsbatteriet, Saltholmsbatteriet osv. osv. og Korpset faar Ordre til „snarest at sætte de ovenomhandlede Arbejder i Gang og fremme dem med størst mulig Kraft."

Samme Dag faar Direktøren for Artilleriet Ordre til at søge anskaffet en Bunke ny Geværer, Pistoler, Ammunition m. m. og at fremme Arbejdet saa meget som muligt.

Og endelig faar Direktøren samme Dag Ordre til at fremme Forarbejderne vedrørende Anskaffelsen af Artillerimateriel saa meget som muligt og tilføjer, at der ialt til Artillerimateriel vil kunne anvendes 5,580,000 Kroner.

Den 26. Oktober, da J. C. Christensen er gaaet af og Holstein er bleven Forsvarsminister, giver denne Ordre til Bygning og Anskaffelse af 6 Torpedobaade, 2 Undervandsbaade og en ny Minedamper og at fremskynde Arbejdet „saa meget som Omstændighederne tillader det."

Det er altsaa de Dispositioner, som var truffen før Krabbe blev Krigsminister, og ikke paa et eneste Punkt var Enevold Sørensen i Stand til at paavise, at der var paabegyndt Arbejder eller foretaget Anskaffelser, hvortil der ikke var givet Ordre eller var truffet Dispositioner enten af J. C. Christensen eller Holstein.

Det eneste, som man bebrejdede Regeringen, var da ogsaa, at den ikke havde annulleret de foran citerede Skrivelser eller undladt at handle i Overensstemmelse med dem, men mod dette gjorde saavel Krabbe som Brandes og Zahle gældende, at de ved Regeringens Tilrædelse i Oktober udtrykkelig havde erklæret, at de var Modstandere af Forsvarslovene, men at det var haabløst at tænke paa at faa dem forandret før der var skabt et nyt Flertal i Folketinget og før man søgte at skabe et saadant Flertal vilde man forsøge at faa tilvejebragt en bedre og retfærdigere Valgkredsinddeling.

Da Tillægsbevillingsloven sluttelig vedtoges, var Delegationen fuldstændig paa det rene med, at heller ikke det sidst opsundne Nummer egner sig til Agitation.

—s.

Puh ha!

Den krigsgale Krøvst Fenger

græder i „Nat.", fordi Ministeriet ikke vil gennemføre mere end højst nødvendigt af de skadelige Forsvarslove. Han kalder Ministeriet en Fornærmelse mod det danske Folk. „Er det aaben, mandig, højsindet Færd af den Øvrighed, vi beder for i Kirkerne hver Søndag!"

„Jeg har meget ondt ved at forstaa det!" skriver Præsten. Og han foreslaar, at Ministrene og Rigsdagsmændene ved hvert Møde forud af Formændene i Tingene erindres om, at „det er Løver - ikke Markatte — vort Fædreland fører i sit Skjold!" Og der skal være Brand i Hjærterne, siger Præsten:

„Ikke kolde sløve Hjærter og ikke Hjærter med Fedt paa, som ikke kan og vil kæmpe — men brændende Hjærter! Hos alle danske Mænd — Ministrene med, Rigsdagsmændene med og alle os andre. — Ja, og hos alle danske Kvinder, de, som skal føde og opfostre vore Børn og lære dem at ære og værne „den dyre Skjolderand"."

Den Præst har maaske nok ikke Fedt om Hjærtet, men vi er bange for, at han har for meget Fedt om Hjærnen.

Vor Vækst.

Verdenshistorien bekræfter, at enhver verdensomdannende Bevægelse — som Socialismen — har en lang historisk Udvikling forud for sit Gennembrud. Omstændighederne ved Gennembruddet kommer da til at afgøre, om det bliver et tordnende Oprør eller en stille, langsomt voksende Bevægelse helst fra Begyndelsen af. Men ligesom Hebræernes Gud Jahve, da han kom til Elija i Ørkenen, hverken var i Tordenen eller Stormen, men i det stille Sus, som kom efter, saaledes er det ogsaa Socialismen at finde i Fredens stille Gerning.

Og sandt at sige, vi er bleven en stor Magt i den Tid, som er forløbet, siden Karl Marx' Kaldelse til Organisation gik ud. Den kom som et Svar paa det høje Raab, som steg op fra Elendigheden. Men Svaret gav Genlyd ogsaa der, hvor Undertrykkelsen var mindre, og nu staar vi samlet en Hær paa 9 Millioner europæiske Vælgere, repræsenterende mindst 40 Millioner med alle Bipersoner — vi er bleven en Nation saa stor som Frankrig. Og alle vil vi det samme: Arbejdsmidlerne gives tilbage til Arbejderne ved at de bliver gjort til Fælleseje under Stat eller Kommune.

Det gik vi ud til Agitation paauden at bryde os større om Detaljerne i Begyndelsen. Vi holdt os paa de store Linjer og byggede den mægtigste og solideste Organisation op, Verden har set. Nu er vi efter 25 Aars Forløb kommet saa langt, at vi kan holde Mønstring baade over Tropperne og over vort Arbejde. Vi er naaet saa vidt frem, at vi fra at være foragtet, forhadt og forfulgt nu er kommet til Hæder og Værdighed — Socialismens Navn er kommen til Ære og Værdighed i Samfundet. Det er bl. a. fordi dens Principper daglig finder Anvendelse i Samfundets daglige Udvikling.

Vi er kommet meget langt frem og har stor Grund til at glæde os. Vor Organisation har skaffet Ret i Samfundet, har stiftet Ret mellem Mennesker, og de nærmeste Krav er vi kommet over. Hvad der staar tilbage til Demokratiets Fuldbyrdelse og vore Kravs Gennemførelse skal vi diskutere mellem os i de kommende Aarstider. En stor Arbejdsdag er inde.

Narret —.

Hvorledes Grossereren narrede Statsbanerne og derpaa kom til at angive sig selv.

Mærkværdigt nok er der en stor Del Mennesker, der ikke gør sig den mindste Samvittighed af at snyde Staten, hvor de kan komme af Sted med det. Saaledes er der en velhavende Mand, en Grosserer fra København, der i længere Tid har taget Statsbanerne ved Næsen, skønt man skulde forsværge, at nogen gad gøre sig til Bedrager for saa ringe Vindings Skyld.

Vedkommende Grosserer gør hver Uge et Trip til Helsingør i Forretningsøjemed; han tager ud om Morgenen og hjem om Aftenen og rejser paa 2. Klasse.

Som bekendt billetteres der ikke i Kystbanetogene, men ved de respektive Stationers Ud- og Indgange, og det er den Omstændighed, den heromtalte Grosserer har benyttet sig af paa følgende Maade:

Naar han f. Eks. skulde afrejse, løste han paa Østerbros Station 1 enkelt Billet Kbh.—Helsingør og en dobbelt Billet Kbh.—Hellerup. Han lod nu denne sidste klippe — den anden Billet gemte han derimod og afleverede den ved sin Udgang paa Helsingør Station.

Nu er der vel dem, der vil indvende, at Helsingørbilletten ikke var klippet, men dette sker saa ofte, og er den ikke klippet er det en Fejl, der altid tilskrives Banernes Kontrol.

Men nu Hjemrejsen? Vel, denne foretog vor Grosserer paa denne Maade: I Helsingør løste han en Billet til Snekkersten; ankommen hertil, blev han i Toget, og ved Ankomsten til København præsenterede han da Returbilletten Hellerup—København: ganske vist, den var jo heller ikke klippet, men, som alt anført, det regnes som Reglen for Kontrollens Fejl.

Vil man nu spørge om Fordelen ved dette Snyderi, ja, da stiller det sig saaledes:

1 enkelt Billet, 2. Kl. Kbh.—Helsingør 1 Kr. 90 Øre, 1 enkelt Billet Helsingør—Snekkersten 25 Øre, 1 dobbelt Billet København—Hellerup 50 Øre, ialt 2 Kr. 65 Øre.

En dobbelt Billet Kbh.—Helsingør, 2. Kl., koster 3 Kr. 60 Øre — med andre Ord: vor Grosserer tilsnyder sig en Besparelse af 1 Kr. 15 Øre paa hvert Trip.

Dog, han gør det næppe mere, thi paa Hjemturen fra Helsingør vilde Skæbnen, at Grossereren løb lige i Løvens Gab.

Sagen er den, at han tilfældig kom til at køre sammen med en overordnet Jernbaneembedsmand, der var civil. Samtalen kom til at dreje sig om Banernes Kontrolsystem, og for at paapege, hvor lidet betryggende dette var, var Grossereren dum nok til at rose sig af sit Fif.

Denne Dumhed gav Anledning til at Grossereren otte Dage senere blev grebet paa ferst Gerning, og da der siden er kommen ekstra Instrukser til Kontrolpersonalet, lader Fiffet sig næppe senere praktisere med Held.

En tysk Samfundsstøtte afsløret.

Røverhøvding og tidligere Tugthusfange.

Berlin, Torsdag.

En højst interessant Sag har i Gaar fundet sin Afslutning ved Retten i Charlottenburg, Berlin, og har vakt en Opsigt, som fordunkler selve den berømte Köpenickaffære. Sagen angaar den kendte tyske Forfatter Karl May, hvis Bøger, navnlig „Slavejægere" og „Rejseæventyr i Sydamerika" er yndet Læsning for Ungdommen Karl May er en hovedrig Mand, og han har som ivrig Samfundsstøtte spillet en Rolle i Sachsens Hovedstad, endogsaa staaet i venskabeligt Forbindelse med Landets Konge.

Karl May havde som god Konservativ og Kristen ment sig beføjet til at angribe Arbejderne. Det gav Fagforeningssekretær Lebius Anledning til at undersøge Karl Mays Fortid, og paa Grundlag af sine Undersøgelser sigtede han May for at være en for ca. 40 Aar siden straffet Røverhøvding, der havde opereret i de mellemtyske Bjerge. Lebius paastod, at May havde afsonet Tugthusstraf gentagne Gange og begaaet en Række Forbrydelser.

Karl May anlagde Sag mod Lebius, og i Gaar dømte Retten. **Lebius havde præsteret fuldgyldigt Bevis for, at Millionæren May var en straffet Røver, og han blev frifunden.**

Den ansete Forfatter, Rigmanden, Kongens Ven er saaledes overbevist om at være en forhenværende Forbryder og Røverhøvding.

Sagen har vakt en uhyre Opsigt ikke blot i Berlin og Dresden, men overalt i Tyskland.

Nærmere Oplysninger.

„Berliner Tageblatt" meddeler i et udførligt Referat nærmere Oplysninger om denne Proces, under hvilken den kendte Forfatter af saa mange Rejseeventyr selv er bleven Hovedperson i et spændende Optrin.

For Retten mødte Karl May som Klager, Fagforeningssekretær Lebius som Anklaget. Dommeren, Amtsretsraad Wessel ledede Forhandlingerne. Anklagedes Defensor var Sagfører Poul Brederek. Som Materiale forelaa et Brev fra Lebius til Operasangerinden Frk. v. Scheidt i Weimar. I Brevet benyttede Anklagede Udtrykket „født Forbryder" om Karl May.

Lebius indrømmede at have skrevet det omhandlede. Han hævdede, at have varetaget berettigede Interesser og beskrev May som en Person, paa hvis Fortid det benyttede Udtryk passede.

Før Bevismaterialet herfor skulde forelægges, ønskede Defensor at afhøre en Række Vidner, der skulde godtgøre, at May var en Mand, der tidligere havde udstaaet saa mange Straffe, at man med Ret kunde kalde ham

en født Forbryder.

Defensor paastod, at selv om Udtrykket „født Forbryder" kun indeholdt en formel Fornærmelse, vilde det for en Afgørelse af Sagen være af væsentlig Betydning, om Karl May faktisk havde været ikendt strænge Straffe. Det maatte da skrives siges, at han allerede som Seminarist havde begaaet Tyverier og som nybagt Lærer var kommen hjem ved Juletid og af sine Tyvekoster havde foræret sin Fader et Ur og en Meerskumspibe. Han havde stjaalet disse Sager fra sin Logisvært. Tyveriet indbragte ham seks Ugers Fængsel. Saa snart han kom paa fri Fod igen, begik han Indbrud hos en Urmager, blev atter fængslet og dømtes til 4 Aars Tugthus samt til Anbringelse i en Arbejdsanstalt.

Straks efter sin Løsladelse af Tugthuset i Aaret 1869 begik Karl May nye Tyverier, og der blev udsendt Stikbreve efter ham. Han flygtede til Skovene ved Hohenstein i Erzgebirge, hvor han traf en Skolekammerat, Louis Krügel, som var rømt af Soldatertjenesten. Krügel havde lige stjaalet 100 Thaler af Kompagnikassen og var deserteret. De to Flygtninge svor at ville holde sammen og blev enige om, at danne en Røverbande sammen med nogle Bekendte, der navnlig havde været virksomme som Hælere. Saavel indenfor Banden som overfor Offentligheden gjaldt Karl May for Bandens Overhoved. Røvernes Tilflugtssted, som aldrig er bleven opdaget, var en mosdækket Hule, indvendig tapetseret med stjaalet Sølvtøj og herskabelig indrettet. Banden foretog næsten hver Dag

røveriske Overfald,

navnlig mod Sælgekoner, som passerede Skoven. Endvidere forøvedes Tyverier, Indbrud og andre Ulovligheder. Da de ugentlige Markeder ved de nærliggende Byer blev daarligt besøgte paa Grund af Usikkerheden i Egnen, udsendte Regeringen Militær, der afsøgte Skovene. I denne Røverjagt deltog tillige Brandvæsenet fra Hohenstein og en Skytteforening fra Ernstthal. Men man fik ikke fat i May og Krügel. De havde bragt sig i Sikkerhed ved Anvendelsen af følgende List:

Blandt de mange stjaalne Klædningsstykker, som May havde ophobet i Røverhulen, var ogsaa en sachsisk Fangevogters militære Uniform. Denne iførte han sig, bandt sin Ven Krügels Hænder paa Ryggen og slap paa denne Maade gennem Militærkordonen, da Soldaterne troede, at det var en Fangevogter, som bortførte en Arrestant. Ved en anden Rozzia undslap de to Venner kun derved, at de i det Øjeblik, da to Gendarmer traadte ind i et Værtshus, hvor de opholdt sig, sprang ud af Vinduerne og flygtede bort paa Gendarmernes Heste. May følte sig saa vel tilpas i sin Rolle som Røverhøvding, at han ved sine Pralerier ofte udsatte sig for Fare.

I flere Aar undgik Røverne at blive paagrebet, fordi de stadig skiftede Klædedragt. Endelig, da Jorden brændte under Mays Fødder, flygtede han til Milano i Italien. Da han her blev angrebet af Nervesyge, paavirkedes Krügel af Frygt for Opdagelse og vendte tilbage til Tyskland. Til Slut anholdtes de begge. May blev paany dømt til 4 Aars Tugthus, som han afsonede i Aarene 1870—74 i Waldheim.

Da han slap ud af Tugthuset, faldt han paa den Tanke at nedskrive sine Forbrydererindringer i en Kolportageroman. Forretningen var ikke lønnende, men han havde samtidig forfattet fromme katolske Fortællinger og usædelige Røverhistorier.

Karl Mays Svar

paa disse Udtalelser fra Defensors Side lød saaledes:

Dersom alt det, der her er anført om mig, er sandt, vilde jeg ikke leve en Dag længere. Saa tog jeg hellere Revolveren i Haand. Det er sandt, at jeg har afsonet Straffe, men ikke de Straffe, man her har lagt paa mine Skuldre. Jeg har aldrig været Røverhøvding, jeg har heller aldrig stjaalet en Tobakspibe og et Uhr. Jeg vil ikke udtale mig her om de Straffe, jeg har været idømt. Jeg vægrer mig bestemt ved at udtale mig desangaaende, da det vil forvolde mig stor Skade i de andre Processer, jeg fører.

Defensor tog nu Ordet og fremhævede, at Lebius ikke tog Sigte paa at brændemærke Karl May som Forbryder. Han stod snarere paa det Standpunkt, at Offentligheden havde Interesse i at erfare, hvem Karl May var. May har øvet en kolossal Indflydelse paa Ungdommen, og en stor Del af Skandaliteraturens skadelige Indflydelse maa føres tilbage til ham.

Karl May erklærede nu, at han havde skrevet sine Værker ud fra sin bedste, indre Overbevisning og en ren Gudsfrygt.

Defensor: Vi bestrider denne Paastands Rigtighed. Mays Værker havde oprindelig et ganske usædeligt Indhold. Da han saa, at der ikke kunde laves nogen Forretning paa den Konto, og Gudsfrygten gav ham bedre Udsigt til at tjene Penge, gik han, Protestanten, over til den katolske Lejr.

Lebius udtalte derefter, at han havde faaet sit Materiale af Mays fraskilte Hustru hvem May havde overladt til sig selv, saa Lebius havde følt sig moralsk forpligtet til at sørge for hende.

Denne Udtalelse satte May i Oprør, der afspejlede sig i hans Ansigt. Han raabte nu med høj Stemme:

„Det er jo slet ikke sandt!"

Efter længere Tids Raadslagning vilde Dommeren afsige sin Kendelse. Det hed sig, at Lebius vilde blive idømt en Pengebøde paa 15 Mark Defensor protesterede hæftigt. Han havde endnu ikke haft Ordet i selve Sagen.

Dommens Forkyndelse blev derefter udsat.

Defensor krævede Frifindelse for den Anklagede (Lebius) Som Bevis for, at May ogsaa var en literær Tyv, overrakte han Dommeren et Dokument, der godtgjorde dette. Skønt May saa godt som aldrig havde været udenfor Tyskklands Grænser, skrev han om Begivenheder fra alle Lande.

Ved Rettens Dom blev Lebius **frifunden.** Karl May havde selv indrømmet sin Skyld.

Venner og Meningsfæller anmodes venligst om at støtte os i vore Bestræbelser for at gøre Bladet saa lokalt som muligt ved at sende os Meddelelser om, hvad der forefalder i deres Kreds, og som egner sig til videre Udbredelse

De Arbejdsløse og Landstinget.

En alvorlig Demonstration udenfor Rigsdagen.

2000 Arbejdsløse marscherer gennem Københavns Gader.

Landstingets Behandling af de to Arbejdsløshedslove, der nu faa Dage før Rigsdagssamlingens Slutning er henvist til Udvalg, har naturligvis vakt Harme i Arbejderkredse og Ængstelse i de Arbejdsløses fattige Hjem. Fællesorganisationen for Fagforeningerne i København tog straks Affære og indbød i Torsdags Formiddags de Arbejdsløse til et stort Møde i „Folkets Hus" paa Jagtvejen og her fik man desværre Beviser for, at de Arbejdsløses Tal stadig er meget stort. Der var mødt ca. 1500 Arbejdsløse, da Formanden for De samv. Fagforbund C. F. Madsen bød Velkommen, men store Skarer strømmede stadig til Bygningen uden at kunde faa Plads.

Folketingsmand Stauning indledte Mødet. Han omtalte det store Arbejde, der er udfoldet fra Arbejderklassens Side for at gennemføre en human Lovgivning til Fordel for de Arbejdsløse. Dette Arbejde har baaret god Frugt, men nu truer Landstinget de to vigtige Love om ekstraordinær Hjælp. De Arbejdsløse maa protestere derimod, thi der staar store Interesser paa Spil. Loven om fortsat Hjælp udløb d. 1. April og der gaar Hundreder af Mennesker, som vil være henvist til Fattigvæsnet, hvis Landstinget nægter at forny Loven.

Hr. Stauning anbefalede under stærkt Bifald at vælge et Udvalg, der straks kunde henvende sig til Landstingets Udvalg vedrørende de to Love.

Dette Forslag vedtoges under stærk Tilslutning i den store Forsamling.

Fru Falk dukkede nu frem med en Resolution, der krævede afholdt nogle store Møder for Arbejdsløse.

Forsamlingen, der havde modtaget Fruen noget demonstrativt, sluttede sig da til Resolutionen, som anbefaledes af Borgbjerg.

Fra Forsamlingen lød nu Raabene: Lad os straks marschere til Rigsdagen. Borgbjerg anbefalede Forslaget, idet han opfordrede Forsamlingen til at udvise en rolig og værdig Holdning.

Et Øjeblik efter stillede det store Tog op ude paa Jagtvejen og lidt efter lidt satte Processionen sig i Bevægelse.

Vejret var herligt med Foraarssol og blaa Himmel over Byen, men Forsamlingen harmonerede kun slet til den foraarstindrende By. Tung og mørk skred Processionen gennem den fattige Fredensgade over Fredensbro, ad Sølvgade og videre gennem det fattige Borgergadekvarter. En Gang imellem iblandt man Socialistmarschen, men der var ingen rigtig Klang i Stemmerne.

Mange af Deltagernes Ansigter var mærkede af Savn og Sorg og i den skarpe Sol saa man altfor tydelig, hvorledes de slettes Tøj var gammelt og luvslidt.

Overalt, hvor Processionen kom frem, veg Folk stilfærdig til Side og betragtede næsten med Ærefrygt disse Skarer.

Man følte instinktmæssig, at dette Tog var den dybe Alvor, en Lidelsernes Procession, der krævede Respekt.

Uden Bulder drog Processionen ned i Frederiksgade og stille stoppede de op foran Rigsdagen, som allerede var omringet af en stor Politistyrke.

Det valgte Udvalg med Formanden for De samv. Fagforbund C. F. Madsen i Spidsen henvendte sig nu først til Landstingets Formand, Hr. Sonne, der lovede, at Forslagene skulde blive behandlede tilende, hvis der fremkom en positiv Indstilling fra det nedsatte Udvalg.

Udvalget henvendte sig derefter til Hr. Rottbøll, der er det nedsatte Udvalgs Formand. Han meddelte, at Udvalget holder Møde Dagen efter